

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda“ szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

mig meg nem bukik, minden szombaton féliven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7.dik szám.) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

H A N D A B A N D A

mint politikai lap.

Kinevezések

(a Handabanda hivatalos rovatából.)

Báró Eötvös József mert még a csillagászatról nem irt, országos főcsillagásznak.

Hollán Ernő műtani ismeretei miatt — regényírónak.

B. Kemény Zsigmond — nemzeti baltmesternek.

Arany János — udvaronezának.

Falk Miksa — távirat jelzőnek.

Pompéry János — közoktatási minis-
ternek.

Urházy György — III. Napoleonnak.

Jókay Mór irodalmi omnibusnak.

Tóth Kálmán — Bücherrevisornak.

Kautz Gyula — az ars poetika taná-
rának.

Török János az országos kinstár pénz-
tárnokának.

Lauka Gusztáv — a theologia moralis
előadójának.

Dr. Szabó Alajos állatgyógyintézeti
igazgató — a specialis therapia professorának.

Vas Gereben — zálogház-tulajdonosnak.

Szigligeti Eduárd — tenoristának.

Zichy Antal — statarialis törvényszéki
elnöknek.

Szelestey László — politikai lap-
szerkesztőnek.

Gyulay Pál — tüdőgyár igazgatónak.

Vajda János — tiszteletbeli németnek.

Vahot Imre — vizgyógy-orvosnak.

Bérczy Károly — főlovászmesternek.

Bulyovszky Gyula — czukrásznak,
és langyos limonádé-árusnak.

Székelly József Shakespeareának.

Pálffy Albert — kengyelfutónak.

Emilia — országos bábának.

Atala — az írói kiseddovóintézet igaz-
gatónéjának.

Kempelen Győző — a vidéki lapok
oraculumá, illatszerárusnak.

Zilahy Károly — aesthetikai hőr-
csögnek.

Balázs Frigyes — császárfürdői bál-
rendező, vigjáték írónak.

Dobsa Lajos — szépirodalmi Adoni-
szának.

Szóval kiki annak, a mire született vagy
a mire természeti hajlamai s tanulmányai ál-
tal hivatva van.

Névmagyarítás.

A Handabanda érdemdus munkatársá
Yes Alfons nevének Kapkimarky Kapar-
ki-ra átváltoztatását kegyesen megengedjük.

Ujdonságok.

Gyulay Pál az ujkori magyar classicusok-
kat rendezni nyomtatás alá: — I. kötet Kakuk
Miska. II. Ozoray Árpád. III. Sarkady István.
IV. Rákossy László. V. Kempelen Győző politi-
kai vezérczikkei. VI. Tatár Péter — válogatott
mondásai.

Vas Gereben — folyamodott törvényes
kamatok fölemeléseért stb.

* A Mátrának azt írja valaki Pestről,
hogy Carinánál minden tekintetben

jobb Voggenhuber. Azt hisszük a közönségre
nézve elég volna, ha — ének tekintetében jobb
volna.

* Ugyan e műértő azt mondja: Minek is
hozták ide azt a Couquit, mikor a Rotter Irma
tulhaladja. — No lám! milyen idiota és felfor-
dult világ ez! Mindenfelé hívogatják mindenütt
ünneplik Couquit, — s a dicső Rotter Ir-
mát, ki tulhaladja Couquit, nem hívják se Bécs-
be, se Párisba. Hja nem ismerik Rotter Irmát.

* Minap a nemzeti színházban sokan piz-
szegni merészelték, midőn Barach énekelt. Egy
nemzeti színházi tag, ki a földszinti közönség
közé vala vegyülve, jogosítva hívé magát a sok
pisszegő közül egyet, ki legközelebb volt hozzá,
ezért megtámadni. Ugy vélnők, hogy ha már
színházi tag földszint foglal helyet — ezen en-
gedménynek illő és kellő ára csak teljes p a s s i v i t á s a. Neki ott se tapsolni, se pizszegni,
se korholni, se diesérni joga nincs.

* Dr. Paprikásy minap hosszú értekezés-
ben mutatta meg hogy a természet törvényei-
nél fogva, minden égalj, minden földrész meg-
termi az otthonos betegségek ellenszereit is. —
No most már tudjuk miért terem a mi hazánk-
ban oly nagy mennyiségű — s z a m á r k ó r ó.

* Minap kártya levén kezünkben, egy-
szerre csak szemünkbe tűnik a pique tizesen a
gyárnok czége, mely is így hangzik: „F r a n z
Zsiros in Pest.“ — No már ha Zsiros is
megnémetesedik, nem csoda ha a német — zsi-
rosodik.

* Jeles irodalmi mű a legújabb tisztí névtár: benne többi közt ily műszavak olvashatók: Waldbereiter — lovász vadász; genietruppen — lángész csapat s hasoulók.

* Bécsi lapok szerint az éjszakai vaspálya igazgatósága fele áron szállítja a felkelőket. Nem nehéz megmondani befelé-e vagy kifelé?

VEZÉRCZIKK,

a Pesti Napló, Hon s más lapok modorában,

melyet azonban ők nem választottak, hanem propter certum quoniam mint legczélszerűbbet követnek.

Legújabb tudósításaink elég érdekesek. Hanem nekünk azokat nem lehet elmondani. A külföldi rovatban lelhetőek azok a kölni ujság után. Egyébiránt is történt ez és az; erről a Vaterland következőleg elmélkedik.

(Jó a Vaterland cikke.)

A R.... egybehívása junius közepére alig várható. E tárgyról igen helyesen ezt írja a Wanderer.

(Következik a Wanderer cikke.)

Különböen mily mulatságosak a centralista lapok, látható a Presse és Oesterreichische Z. következő cikkeiből; mikre mi, az olvasó előtt tudva levő okokból nem felelünk.

(Jőnek a Presse és Oest. Z. cikkei kivonatban.)

Hazai ügyeinkben semmi új lendület sem nevezhető, kivéve huszonhárom új vasuti tervet, melyek mindenike mily könnyen létesíthető, s hány millió új krajczárral fogja gyarapítani a hazai forgalom tündéregét — s munkatársunk Reviczky Szevér ur szokott rövidséggel előadja.

(Következik a R. Szevér cikke, összes politikai irodalmunkban az egyetlen eredeti cikk.)

Vidéki levélmutatványok.

I.

Kecskemét: 1863-ik év május 13-ikán: — Ujra felveszem levelező tollamat örömhirt irandó vele. — Akadémiai táncvígalmából jövök, most van éppen reggeli 8 óra, álmos vagyok, attilám telve van pezsgő-foltokkal, a magyar nadrágom el — a kordovány csizmám ki — van szakadva; míg kalapomat valami lókött ellopta; ebből láthatni hogy jótékony czélu „akadémiai tánczestélyről” — jöttem most reggel haza. Igen, mi, városunk lelkeseibei, az akadémia felségelésére mulattunk kivilágos kiviradtig, azonban tetemes költségeink miatt 27 ft. 31 kr. deficitet mutat fel budgetünk, mely összeg megküldésére a tekintetes akademiát ezennel megkérem, mint a kinek, és minek érdekében mulattunk, mert ha meg nem küldi, úgy kénytelenek leszünk, ezen deficitnek — és a budai

népszínháznak javára ismét egy jótékony mulatságot rendezni. —

Jövőre többet, addig is éljen a Haza!!

Kaparki.

II.

Bugac 1863-ik év május 19-ikén. Ujra felveszem levelező tollamat, megirandó vele hogy társadalmi üzletünk pang; azonban ezen pangást egy a mult napokban felmerült szerencsétlen esemény megzavarta. — Elmondom az eseményt mely ekként történt: már f. hó 7-ik én reggel kezdtek sugdosni az emberek egy rémhirt, minek hallatása szívünk — különösen a gyengébbekké összeszorult. — Senki sem akart hitelt adni oly hírek, mely ha valósul, ugy egy honpolgár anyagiilag és szellemileg sujtva van; azonban fájdalom a hir valósult, mert 8 óra után az utcák szögletén csakhamar megjelent falunk lelkes kisbírája, s jól ismert stentori hangjával tudatta a lakosokkal, hogy Téglaporos Mátyás közszeretet és tiszteletű bíráknak öt éves fejős tehene vérében megdőglött s husának fontja 6 krért kimérendő lesz, az ki akar belőle venni az menjen a bíróhoz. — Mi tehát azonnal megjelentünk a szerencsétlenség színhelyén, és még elég jókor, hogy három font vesepecsényét vehessünk, mely alkalomkor szerencsém volt látni méltóságos Steiner Jakab földes urunkat. — Ez esemény nagy sensatiót idézet elő falunkban; elannyira, hogy az összes lakosság három napig marhahussal élt, a mi normális körülmények között hetenként egyszer szokott megtörténni. — Megható és fájdalmas volt a helybeli mézárszék haszonbérőjének Schön Moizes urnak ezen szomorú eset feletti magatartása.

Jövőre többet; addig is éljen a Haza!

Kaparki.

III.

Dabas 1863-ik év május 20-kán. Ujra felveszem levelező tollamat, mert ismét örömhirt irhatok vele; igen, én nagy öröm hírnöke vagyok! Reszket a toll, mint reszketett szívem, midőn a most megirandó öröm élvébe ringatózott. Hallja meg tehát az egész világ, és a magyarnak barátja és ellensége egyaránt, hogy a mi népünk — habár pénze uincs — de esze van, és fogékony minden szépre és jóra, ha ez által valakinek — habár a kedves hazának használhat. Nem elég — hogy a budai népszínház belsejét összeépítettük, majd a lelkesülés egy pillanatában a külsejét is megreparáltjuk, ha addig a belseje el nem romlik; — hanem az irodalmat is pártoljuk és pártolják azok, kik anyagi viszonyaik miatt csizmát nem viselhetnek; igen, a mult napokban kukoricza földemről hazatérve, a község háza előtt találkozik egy gatyás mezitlábos paraszttal emberrel, a ki egy hírlapból — (ha jól emlékszem a Pesti Hirnököt) olvasott, a hóna alja pedig telve volt számtalan ujságok számtalan példányával; már most kérdelem, hogy a Lajtán tul valaki látott e ehhez hozzá fogható eseményt? Egy közönséges mezitlábos ember az utcán a Pesti Hirnököt olvassa és még azonfelül a hóna alja hírlapokkal telve van, uraim! ez nagy esemény, egy új korszakot alkotó körülmény, mit Schlezvig Holsteinban nem élvezhetnek soha, azért örvendj Hunnia, napod feltámad nemsokára, csak várjunk.

Éppen midőn ezen örvendetes hirt bevégezném, hazafui lelkesedéseimből az említett paraszttal ember vert fel, a ki is egy nekem szóló levelet kézbesített, hát megtudtam tőle hogy ő a helybeli Postamester levelező kihordója, mely körülmény az Illusion igen — de az eseményen mit sem változtat. —

Jövőre többet, éljen a Haza!

Kaparki.

! Időnap előtti sürgöny!

Ne tessék előfizetni, sem aláírni, csak olvasni!

Az „Ingyenlap” irodalmi hitvallása.

Az „önbírálat”, „polgárosodás” és más szellemi röpiratok, röpivek szalma-kazlán, az ujnál újabb és hihetlenebb hihetlenebb szép és nem szép irodalmi lapok program- és előfizetési fölhívás-özöne elől menekülve, nemkülönben hogy én se maradjak el, mint rosszabb másnál, de sőt hogy legalább is egy jókora löféjjel előbbre jussak: ime szerkesztőül fogva magamat, egy egészen eredeti, önálló, saját felfedezésű tervemet közlöm a közönséggel, mi egyszersmind irodalmi hitvallásom programja legyen.

Emlékezetbe hozva ugyanis már előbb megbukott két tervemet, mely szerint azt ajánlám a szerkesztőknek és közönségnek, hogy mivel ugyis saját zsirunkba való fulladással fenyegettetünk, de pénzünk nem vala, tehát ugy kellett volna segitenünk magunkon, hogy a lapokra az irodalom támogatók ne fizessenek, hanem küldjenek sonkát, kenyeret, zsirt, tyukot, más apróságokat és bort a gazdák; adjanak kosztot vagy arra utalványt a fogadósok, kávék cukrot a fűszerkereskedők, a többiek más materialéket, a fakereskedők fát, a csizmadiák csizmát, a szabók ruhát s mindenki a miben leginkább bővelkedik, olyan naturalét stb. — A szerkesztő ezekkel fizette volna aztán az ő munkatársait. A második eset volt volna saját kisorsolásom. De még ennek sem lévén semmi, más esetekben tapasztalt hatása a közönség közönyére, elszántam magamat tehát a legvégső találmányra is.

Ez pedig az „Ingyenlap” megalapítása.

Erre, mint már neve is mutatja előfizetni nem kell, de még utólagosan sem, csak munkatársul csapni föl.

Tervem a következő: lévén ugyanis széles nagy Magyarországon ezer olyan ambitiosus ember és némbor, a kik írók és írók akarunk lenni minden áron; ezekhez fordulok én, ezeket hívom én föl; legyenek az ingyenlap bel- és külmunkatársai; ők ne fizessenek a lapra, azt ingyen fogják kapni; mivel pedig sem így, sem másként nem fizetheti a szerkesztő a munkatársakat, tehát ők, annyian könnyebben fizethetnek egy szerkesztőt, a miért az az ő munkájokat összeszerkeszti.

Tehát a szerkesztő honorariuma fejenként 10 frt bankóban.

E csekélységért pedig a következő rendkívüli kedvezményekben részesülnek a munkatársak:

1.) A szerkesztő felelős valamennyiért a censura és kritika előtt.

2.) Mivel soknak az a gyengéje, hogy csak nevét akarja kinyomtatva látni, először is a legelső számban közölve lesznek a munkatársak. Azután felosztva jelennek meg neveik cikkek és vers után, melyet a szerkesztő tartozik átdolgozni, vagy meg is írni; ha pedig polizei-widrig volna valamelyiknek a munkája, azt a szerkesztő kitérőli egészen, néhány sornyi pauzát közöl, és alá nyomatja az irodalmi óriás nevét nagy betűkkel.

3.) A lapot csupán csak munkatársak kapják; de megkeresésre tartozik a szerkesztő helyettük is elolvasni.

4.) A munkatársak kényők-kedvők szerint dicsőíthetik egymás lángeszét, testi szépségét, udvarlási képességét, s a többiek közt tánczolási tehetségét — a szerkesztőt sem véve ki, a ki ezenfelül szintén tartozik mindnyáját isteníteni, s egyenesen fölvenni a parnassusra, tartván reservben mindenkoron egypár szabad rendelkezésre álló pegazust.

5.) A helybelieknek, ugy a vidékieknek számára is a szerkesztő irodája előtt lesz ké-

szen egypár fiakker a javából, a kik már újságban is forogtak; nemkülönben öt új kiadásu hordár. Ezek a szives megkeresőket vezetik és viszik mindenhova; a megbizóknak dolgában eljárnak stb.

6.) A szerkesztő minden munkatársával nyilvános levelezést fog vinni minden legmagányabb ügyben is, mely alkalommal a kitüntetések, nyájaskodások, bókolások, szellemi kézzszorítások szintén nem maradhatnak el.

7.) A megbizásokat pontosan végzi el a szerkesztő, a csizmafejtetéstől kezdve a pártá megreperáltatásáig stb.

Rendkívüli meilékletek is lesznek; ig minden munkatársnak arczképe meg fog jelleni — álmában. Rendkívüli jutalmul sorshuzás utján pedig minden évben egy munkatársnak minden adóssága fizettetik ki.

Rendkívüli meglepetésül még minden évben rendez a szerkesztő egy kéjutazást — a holdba; mely kéjutazásban csak a munkatársak vehetnek részt családokkal együtt.

Mindezen fölül a nőtlenek és hajadonok e lapban bátran közölhetik szerelmes verseiket és leveleiket; valamint a szerkesztő közbenjárása által házassági ajánlatokat, föltételeket és szerződéseket közölhetnek a legnagyobb incognitóban, a legnagyobb titoktartás mellett. Mivel ez a munkatársak részvételéhez képest idővel egy házasító és feleségesítő intézetté nővi ki magát.

Tehát egész bizalommal fordulok a két haza nagyreményű fiaihoz és leányaihoz, hogy ez idő szerint a legéletrevalóbb eszmét ne méltóztassanak elejteni; hanem támogassuk egymást; én ime megtettem az első lépést, most már csak az írótól és írónőktől függ a további kivitel.

De önérzettel is merem remélni, hogy meleg szavam nem fagy meg a hideg közöny levegőjétől.

Ha pedig a rendőrség le találja fogni valamelyik számunkat, vagy egészen betiltandja lapunkat, olvasóinkat a kellő mennyiségű, de nyomtatlan papírral fogjuk kielégíteni.

Az előfizetési sonkákat, borokat, silvoriomot, krumplit, kukoriczát és egyéb európai élelmi czikkeket elfogadja helyettünk — a Handabanda is.

Csákány Laci m. k. *)
az „Ingyen lap“ szerkesztője.

Párbeszéd éjjel a régi színházter közepén álló kút és karlámpa közt Pesten.

Kút a karlámpához :

Hála az égnek, hogy éjjel már elmúlt. Az emberek nem járnak kelnek már annyit s te is kedves szomszéd a mint látom már aludni készülsz. Nem hiheted mint restem, ha alkonyban midőn már azt hiszem hogy a sötétben majd nem lát senki, te meg egyszerre egész fényárban ragyogsz, úgy szégyelem magam mint egy rongyos koldus, ha véletlenül úri terembe téveds az inas kezében egy négyágas gyertyatartóval még jobban tünteti fel a szegény rongyait! Hidd el nekem kedves szomszéd, mióta te itt vagy s amott a szabók négy-szöge aránytalan erkélyeivel túrta fel magát a magasba, ha lábam lenne isten ugye már rég elmentem volna valami szabómesterséget tanulni: ruha-ember váltó-szabó vagy szabdaló lenni ha! mily dicső!

Ha legalább valami más ömlényt (Fontaine ha jobban érted, mert hisz a te német neved is: Candelaber) állíttatna elém a böles várostanács, hanem így ezzel a rothadt famedenczémekkel kell itt állnom s te nagyszerű ragyogással engem mindig kompromittálsz!

Karlámpa a kúthoz:

Ugyan ne papolj! Látszik, hogy te még a régi korból vagy s nem érted a jelen század szel-

lemét! Hisz én csupán csak azért lövelek a járólélekszemekbe oly fényárt, hogy bámulásukban ne érjenek rá észrevenni a lábamnál összehányt kőhalmot, mely a kövezetet alattam pótolja. Én úgy cselekszem mint a jelenkor igazi viláfgia, ki ha csizmája rongyos, a vele találkozóknak merően szemükbe néz s tekintetével úgy megigézi őket, hogy nincs módjukban rongyos csizmájára még csak pillanthatni is. Másodszor meg azért tündöklöm én oly nagyszerűn, hogy a vaczi meg dorottyautezát is kivilágítsam, mert ha az ott levő kereskedők fényesen kivilágított üvegdeiket bezárják, ott rendesen kormosótét szokott lenni.

De multkor a városház-teren álló karlámpa collegám megsugta nekem, hogy miért állította a várostanács őt oda! Hisz tudod, hogy minden rendezett városban ha valamely utca kövezetét javítják, éjjel lámpát állítanak oda, — tehát a városház-teren is azért áll ott a karlámpa, hogy kiki ovakodjék azon tér kövezetén végig menni, ha nem akarja lábát törni. S nem is jár ott senki. — Mivel pedig azon rablók, kik Deák F. megtámadták oly lovagiasak voltak, ha a bakonyban nem lennének eléggé biztonságban, tanácsolom nekik a városház-teren álló karlámpa alá rejtődni, ott pandur bizonyára nem háborgatja, — kivált ha tyúkszeme van! de még egy pandurnak árnya sem, mert ez sem vethetné magát hanyatt a kövezetre, hanem száz még száz köszurony által szétépetne!

Papirbombák.

Sicz. Jó napot!

Kacz. Az az: jobb napot.

Sicz. Szolgálhatok-e egy kis politikával?

Kacz. Köszönöm nem élek vele.

Sicz. Szeret inni s nem politizálni. . .

Kacz. Nem rontom vele a gyomromat, hisz mai időben azt se tudja az ember, hogy a politika Zuspis-e vagy Caviár!

Sicz. Ugy hát beszéljünk másról.

Kacz. Jobb is.

Sicz. Mit gondol ön Herr von Kacz, vajjon mi lesz már abból a szegény Leopold templomból?

Kacz. Annyi igaz, hogy rég kinlódnak vele.

Sicz. Én azt hallottam, hogy a jövő héten szétbontani készülének.

Kacz. Miért?

Sicz. Azért, mert a kegyes adakozók megsokalva a hosszas várakozást, beruházott generozításukat vissza akarják követelni.

Kacz. Vajjon mikép osztják el azt a pénzt a mi nincs?

Sicz. Hát úgy, hogy a kinek tetszik: káposzta nyomtató kőben veheti fel a portióját.

Kacz. Furesa szelvény. Ha a herr von Sicz jóvá hagyná, én azt tartom, hogy az a temérdek bajszatlan főúr, kik az egyházügyet pártolni kötelesek; tán itt is lendíthetne valamit.

Sicz. Persze, hisz a zsidó templom mily rövid idő alatt fölépült, pedig. . .

Kacz. Hagyja el a többit herr Fetter. Pénz és összetartás csodákat tehet. Nálunk a rongyokat fény takarja; ott a fény rongy alá buvik.

Sicz. Sajnálni lehet, hogy az emancipálatlan néposztály ily szent ügyben is tul tesz a kérkedő keresztényen.

Kacz. Szerepet kellene cserélni. Nálunk az a jelszó hogy: szóbul quantum vis. A zsidó a szót pénzre fordítja.

Sicz. Minap erről a Lipót-ügyről igen élénk vita volt egy improvizált comitében.

Kacz. Nos aztán miben állapodott meg a gyülekezet?

Sicz. Hát a nagy többség azt határozta, hogy a reménytelen jövőjü Lipót egyháza — mielőtt az idő szétmorzsolná — el kell adni fiók zsinagógának.

Kacz. No ezt a plánumot én is pártolom. Egy csapással két légy. A keresztény tudni fogja magát ezentul tájékozni, a mi abban áll, hogy ne kezdjen abba, a mit ki nem vihet; a vásárral izrael is ternót csinál, . . hisz a zsidók főhadi szállása épp a templom közelében esik.

Sicz. Helyes. A kedvező alkalmat használni kell.

Kacz. Ugy se sok eladni valónk van már.

Nevezetes dolgok és emberek.

A 48 előtti időkben Bécsben volt egy hivatalszolga valamelyik bureauban, ki egyéb lelki nagysága daczára — tökéletesen süket volt. Természetes, hogy e körülmény nem kevésbé nehezíté a véle való hivatalos érintkezést, mely csakis jelek által történt. Így p. o. ha a magyar kancelláriára akart küldeni: bajuszát pödré s az amtsdiener rögtön értette hova kell mennie. Ha az alsó-ausztriaihoz kellett mennie, a homlokát érinté, ha a cseh udv. kancelláriába, akkor füle mögé tevő öklét a hivatalnok.

Orvos-adomák.

Valaki lenyelt egy tallért. Oda kerül egy hasonszenvi orvos, s bead neki hat golyócskát; minek következtében a tallér hat huszas alakjában ment el tőle szerencsésen

Két váltóláz betege volt egy orvosnak. Az egyik szabó, a másik kovács. Az allopatha rettentőn koplaltatta betegeit, hanem annál több chinint etetett s decoctumot itatott meg velők. A kovács vasárnap irtóztató éhségében neki áll egy tál töltött káposztának disznó peccenyével, s amugy igazán jóllakik vele. Jó a doctor másnap, harmad és negyednap — a kovácsnak semmi baja. Az orvos kérdezgetésére be is vallotta, miféle orvossággal élt.

Az orvos ki a tudományt folytonos éber figyelemmel kísérte, bejegyzí naplójába: váltóláz ellen sikeres szer — savanyu káposzta disznó peccenyével — és ugyan e szert ajánlja a szabónak is. A szabó jól is lakott — de harmadnapra meghalt. Orvosunk e nevezetes esetet ismét bejegyzí naplójába, megjegyvezvén hogy: savanyu káposzta disznóhússal kovácsnak jó, szabónak megárt.

Naivság.

Minap egy barátunk színházba küldé szolgálóját. Hazajövet kérdi attól az asszony: Hát mit adtak? „Nem adtak biz ott semmit. Csak diskuráltak.“

Figyelmeztetés.

Lapunk mai száma tőlünk nem függő akadályok miatt kissé elkészt, miért t. előfizetőink elnézését kérjük.

*) Ezen életrevaló tervet mindenkinek komoly figyelmébe ajánljuk. Szerk.

Furcsa multság.

Mit tettünk 1848-ban?

Hazardot játszottunk.

Mások veszik kezökbe a kártyát.

Egy hang! no uraim vegyenek önök is részt, különben nem jöhet létre teljes parthie s kénytelenek leszünk strohmannel játszani.

Mit tettünk 1861-ben?

Folytattuk mit ifjkorunkban kezdtünk.

Nem tudván megegyezni a társasjátékban.

Inkább mindenik kártyavárakkal mulatja magát.